Skandinaviens Stjerne.

Organ for de Sidste-Dages Hellige.

Sandheden, Kundskaben, Dyden og Troen ere forenede.

26. Aarg. Nr. 17. *Den 1. Juni 1877.* Pr.: 12 Øre pr. Expl.

Den syv og fyrretyvende Aars-Konference i Jesu Kristi Kirke af Sidste-Dages Hellige

afholdtes i Templet i St. George den 6te April og paafølgende Dage.

(Fra „Deseret News".)

(Fortsat.)

Anden Dag.

Den 7de April. Kl. 10 Formiddag.

St. Georges forenede Kor sang: „All hail the glorious day, by prophets long foretold."

Bøn af Ældste Thomas J. Jones.

Koret fra Beaver sang: „O come, let us sing unto the Lord."

Ældste Charles C. Rich talte over vore nærværende Pligter som Guds Pagts Børn. Et af de bydende, nødvendige Arbejder, som paahvilede os, var at forene vore timelige Interesser, saa at vi kunde være selvopholdende. Vi bekjendte os at være den Allerhøjestes Hellige. Dersom vi levede op til denne Bekjendelse, skulde vi altid være rede til at modtage den Almægtiges vejledende Ord og afpasse vort Liv derefter. Uagtet den Erfaring, nogle af os havde havt for saa mange Aar, vare vi ikke saa fremme paa Lydighedens Sti, som vi burde være. Verdens Maade, som ikke kjendte Gud, var at samle store Rigdomme i sammenlignelsesvis Faas Hænder og lade Mange forsmægte i yderlig Fattigdom. Dette var ikke Alles Faders Veje eller Vilje. Han forlangte af dem, der vilde være lydige til hans Vilje, at have Forretninger ordnede saaledes, at Ingen skulde være fattig. Vi vare kaldede til at opbygge Guds Rige ved at praktisere Retfærdighedens Principer i alle Ting. Dersom vi overvejede vore Erfaringer, vilde vi finde, at de fleste af vore Vanskeligheder og Besværligheder opstod af Egennytte. Naar vi toge den Retning at vise, at vi elskede vor Nabo som os selv, vilde fuldkommen Forstaaelse og Enighed fremmes meget. Dersom vi bleve adspurgte, fandt vi, at den almindelige Følelse var, at vi attraaede at underkaste os Himlens Vilje i alle Ting. Nu vare vi kaldede til mere fuldstændigt at lægge denne Attraa for Dagen i vort

Levnet. Vi maa tage en saadan Retning, at vi kunne befindes vise Jomfruer ved Herrens Komme.

Ældste Wilford Woodruff indsaa sin Afhængighed af Guds Aand for at kunne tale til Folkets Belærelse. Han omtalte den guddommelige Mission, der var bleven paalagt Josef Smith, til hvem det aaroniske og melkisedekske Præstedømmes Nøgler vare blevne givne, formedelst hvilke Ordinancer administreredes ifølge Guds Lov til Frelse og Salighed for baade de Levende og Døde. Det var en Kjendsgjerning, at Brigham Young var blevet opreist og begavet af den Almægtige med Kraft til at lede Folket paa det evige Livs Veie og at organisere Guds Pagtens Folk i alle Ting. Det var en Kjendsgjerning, at Gud havde opreist Ældste og Hjælpere i Ledelsen for at fremføre dette store Sidste-Dages Værk. Lad os da gaa frem med al vor Magt for at forarbeide vor egen Saliggjørelse og forløse de Dødes Slægter. Det var vor Pligt at lytte til Guds Tjeneres Raad, og at handle efter de Lærdomme givne til os med Hensyn til den Forenede Orden. Vi vare blevne beskyttede ved den Højestes Kraft. Havde dette ikke været saa, vilde Jesu Kristi Profeter og Apostle være blevne ligesaa fuldstændig udryddede af Jorden i denne Slægt som i fordums Dage. Den Almægtiges Hensigter vilde blive opfyldte. Straffedomme vilde komme over alle Nationer. Vi have ikke været saa trofaste eller saa punktlige, som vi skulde have været, men hvori vi hidindtil have været forsømmelige i Opfyldelsen af vore Pligter, skulde vi søge at gaa fremad. Han sluttede med indtrængende at opfordre de Sidste Dages Hellige til at være flittige i at udføre de nødvendige Tempel Ordinanser for og paa de Dødes Vegne.

Ældste George Q. Cannon oplæste derefter en Liste over nogle og tredive Missionærer, der bleve kaldede til Europa, Arizona og de Forenede Stater.

Konferencen stemte med oploftede Hænder enstemmig for at opholde disse Brødres Beskikkelse til deres respektive Arbejdsmarker.

Ældste Geo. Q. Cannon talte om Fredens og Velstandens Velsignelser, der nødes af de Hellige. Han omtalte, hvorledes Fattigdom og Elendighed tiltog i New York, Washington og andre østlige Stæder, og følte til at takke Gud for hans Godhed imod sit Folk. Men naar han overvejede Fjendskabet imellem Kristus og Belial, spurgte han undertiden sig selv i sit stille Sind, om Fred og Frihed for Forfølgelser vilde vedvare for dette Folk. Vor Fortrøstning var og maatte være i Gud. Han var vor Forsvarer. Dersom vi levede i Tro og Lydighed, vilde vi vedvarende blive bevarede.

Præsident B. Young talte til Konferencen og fremsatte, at jo renere de Sidste Dages Hellige bleve, desto større vilde de Ugudeliges Forbitrelse være, men deres Magt til at forfølge vilde være saameget mindre.

Koret fra Parowan sang: „As the heart panteth after the water brooks."

Konferencen sluttedes til Kl. 2 Eftermiddag.

Taksigelse af Ældste Henry Eyring.

Kl. 2 Eftermiddag.

Koret fra Beaver sang.

Bøn af Ældste Orson Pratt.

Koret fra Parowan sang: „God moves in a mysterious way."

Ældste Geo. Q. Cannon oplæste en Liste over nogle og tredsindstyve Missionærer.

Ældste Cannon fremstillede derefter Kirkens Autoriteter til Opholdelse, der enstemmig vedtoges af Konferencen.

Brigham Young, Profet, Seer og Aabenbarer og Præsident for Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige overalt i Verden.

John W. Young og Daniel H. Wells, Raadgivere til Præsident Brigham Young.

Lorenzo Snow, Brigham Young jun., Albert Carrington og George Q. Cannon, assisterende Raadgivere til Præsident Brigham Young, og alle Kirkens øvrige Autoriteter, ligesom det vedtoges i Efteraarskonferencen. (Se Nr. 5 af indeværende Aargang.)

Ældste F. D. Richards sagde, at han ansaa det for et stort Privilegium at tale til Folket i et helligt Tempel. Han hentydede til, da Nauvoo Templet forlodes. Da han forlod Nauvoo, bemærkede han til Præsident B. Young: „Hvilken sørgelig Nødvendighed, at vi maa forlade saa skjøn en Bygning." Præsidenten svarede: „Ja, den er skjøn, men vi have den Tilfredsstillelse, at vi medtage Virkeligheden, Kraften, og kun efterlade en Skygge." Ældste Richards dvælede ved den Ære, der var vist de Ældste, der vare kaldede til at gaa paa Mission, og omtalte Nødvendigheden af, at Folket blev Et i timelige saavelsom i aandelige Ting. Dersom vi ikke bleve Et i timelige Ting, hvorledes kunde vi da i Virkeligheden blive Et i aandelige? Gode Resultater saaes øjensynligen at fremkomme af Brødrenes Bestræbelser for at blive enige i timelige Ting, hvilket havde vist sig i Brigham City, Orderville og andre Steder. Han omtalte den Ulykke, som havde ramt Verden, at være uden direkte Aabenbaring fra Gud til Vejledning paa det evige Livs Veje. De Hellige indse tildels, at Sindets Formørkelse i Sandhed er en Ulykke. Under den Almægtiges ledende Magt vare de Hellige blevne stærlig velsignede, Landets Hjælpekilder vare blevne udviklede i betydelig Udstrækning, frembringende rigeligt og Midler til al Bekvemmelighed i Livet. Han attraaede inderligt, at Udøvelsen af den hellige Forenede Orden maatte forøges i Israel.

Ældste Erastus Snow sagde, at Gud fordrede af os, at vi skulde vorde Et. Vi vare blevne kaldte ud af Babylon, paa det at vi kunde blive Guds eget, særlige Folk. Dem, som besadde Gods og havde lært Noget af Evangeliet, forstode, at det var en bydende Pligt for os at blive Et i vore timelige Anliggender. Denne Enhed, som vi omtalte, vilde ikke frembringes ved at tage den Arbejdsommes og Flittiges Gods og give det til Ødelanden. Ligesom vore Evner og vore Familiers Størrelse var forskjellig, saaledes var det ogsaa nødvendigt, at de Besiddelser og Arvelodder meddelte til os vare forskjellige. Vi vare Herrens Forvaltere, kaldede til at være trofaste. Da vi først bleve døbte, bleve vi, dersom vi blot kjendte Guds Bud, døbte til den Forenede Orden. Hver Gang vi hævede vore Hænder forat opholde vor Præsident, Profet, Seer og Aabenbarer, fornyede vi vore Pagter at modtage Herrens Ord og Vilje, som det gives igjennnem ham. Alle dette Folks Ejendomme, deres Liv, deres Talenter og deres Arbejder burde helliges til Opbyggelsen af vor Guds Zion. Det var dette Folks Hjerter, som Herren forlangte. Naar han havde disse, vilde de Helliges Ejendomme være ham undergiven til at bruge til Opbyggelsen af Templer, Udsendelsen af Missionærer eller hvadsomhelst, Himlen fordrer. Vore samvirkende Institutioner skulde ledes saaledes, at de ere til Fordel for Folket som et Hele og ikke nogle saa Kapitalister.

Ældste Cannon foreslog til Opholdelse Ældste Josef F. Smith til at overtage Præsidiet over den europæiske Mission

med Liverpool som Hovedkvarter, og tre andre Ældste som Missionærer til Europa, hvilket enstemmig vedtoges. Ældste Cannon oplæste Navnene paa fjorten Ældste, hvis Mission det er at studere det spanske Sprog. Disse erholdt ligeledes Konferencens opholdende Stemme.

Det foresloges, understøttedes og vedtoges enstemmigt, at the Relief Societies (Hjælpeforeningerne) i hele Kirken overtage den Mission at fremme Silkeavl og gjøre Alt for at klæde dem selv og deres Familier.

St. Georges forenede Kor sang: „Behold, O God, our shield, and look upon the face of thine anointed."

Konferencen sluttedes til Kl. 10 Form. den følgende Dag.

Taksigelse af Ældste Tho. J. Jones.

Tredie Dag.

Den 8de April. Kl. 10 Formiddag.

Koret fra Parowan sang: „But in the last days it shall come to pass."

Bøn af Ældste John Taylor.

Koret fra Beaver sang: „We will call upon the Lord."

Ældste Brigham Young Jun., talte om det Privilegium, vi nøde ved at møde tilsammen i det første Tempel, der var blevet bygget af de Sidste Dages Hellige i disse Bjerge. Dette Privilegium var der skuet hen til med inderlige og bønfulde Forhaabninger af Guds Folk, der var blevet indsamlet. Denne hellige Bygning, oprejst til den Allerhøjestes Navn, var en skjøn og kraftig Fremstilling af den Enighed, som herskede iblandt os.

Resultaterne af hans Erfaringer for de sidste 30 Aar satte ham istand til at bevidne, at Guds Rige var og havde været fremad og opadskridende, og at den Almægtige vedkjendte sig dette Folk som sit og velsignede dem. Idet han talte om den Forenede Orden, sagde han, at dens Principper sattes i Udførelse i en betydelig Udstrækning ved den første Bebyggelse af Salt Sø Dalen. Ikke et Settlement (Nybygd) var blevet anlagt i disse Bjerge siden hin Tid, uden at dets Grundlæggelse skyldtes Enighedens Princip. Det var først efter at vi havde indrettet vore Kanaler for kunstig Vanding, vore fælles Hegn, vore Veje, og hvad vi kaldte offentlige Foretagender og Forbedringer, at vor Individualisme, vore personlige Interesser mere særlig gjorde sig gjældende. Da den forfulgte og fordrevne Kirke havde forladt sine behagelige Hjem i Nauvoo og vare paa dens Vej til disse Bjerge, frembragte det samme Enigheds Princip den ædle Beredvillighed af fem hundrede Mænd til at gaa for at tjene de Forenede Stater i Mexiko som Svar paa Præsident Brigham Youngs Kaldelse. Denne Handling anerkjendtes ved en Kraft og Velsignelse, som havde været over Kirken fra hin Tid og til denne. Saaledes med alle forenede Bevægelser, som vi havde foretaget os. Disse Resultater skulde opmuntre Folket til at anvende Enighedens Princip i alle deres timelige Anliggender. Guds Ord var blevet givet os, at det var hans Vilje, at vi skulde være Eet i alle Ting. Hans Ord maatte vi modtage, ellers vilde der være en Ende paa vort Fremskridt som den Højestes Hellige. Hvad var den Forenede Orden? Det var Guddommelighed. Det var Himlens Orden, det System, der herskede iblandt de himmelske Hærskarer, som vi vilde finde, naar vi kom dertil, hvor Gud og hans Kristus dvæle. Han sagde: „Jeg vil slutte mine Bemærkninger med at bære mit Vidnesbyrd om, at de af denne Kirkes Medlemmer, som ikke ville modtage og udføre den Forenede Ordens Principper, ere komne til Endepunktet for deres Fremadskriden, og at dette Tempel vil

være et Middel til at prøve de Sidste Dages Helliges Renhed og Trofasthed."

Efter Præsident Youngs Ønske sang Koret fra Parowan Psalmen: „Oh my Father, thou that dwellest, In the high and glorious place.»

Ældste John Taylor sagde, at der var ingen Gjenstand af større Betydning end den Forenede Orden. Omendskjøndt vi formedelst vor Svaghed maaske kunne tage feil i Udførelsen af den hellige Ordens Principer, var den ikke desto mindre udsprungen fra Gud og var vor nærværende og fremtidige Pligt. En delvis Anvendelse af dette Princip bragte os til at sende Kjøretøjer tilbage og atter tilbage forat indsamle de Fattigere, som ikke havde Nok tilovers efter de Forfølgelser og Uddrivelser, som fandt Sted i Missouri og Illinois, ligeledes til at sende vore Sønner, vore Vogne og vore Midler forat indsamle de Fattige, som havde annammet Evangeliet iblandt Jordens Nationer. Det var Anvendelsen af dette Princip, der satte os istand til at bygge Templer, sende Ældste til Jordens Nationer og bestræbe os for at gjøre vort Bedste for Opbyggelsen af Guds Zion paa Jorden. Ethvert Medlem af denne Kirke skulde nære og opelske en stedse forøget Kjærlighed for og praktisere dette himmelfødte Enigheds Princip. Dersom vi ikke vare Eet, vare vi ikke Herrens.

Præsident Young talte til Forsamlingen om Enighed. Han bekjendtgjorde ligeledes, at Forsamlingens Sæder vilde blive ombyttede ved Eftermiddags Gudstjenesten, og Biskop Edward Hunter, som indtog den vestlige Forhøjning, vilde tage Præsidiet ved Administrationen af Nadverens Sakramente.

Ældste Cannon oplæste en Liste over fire og fyrretyve Missionærer, hvilke enstemmig opholdtes af Konferencen.

Efter Sang og Bøn sluttedes Konferencen til Kl. 2 om Eftermiddagen.

Kl. 2 Eftermiddag.

Koret fra Beaver afsang Psalmen: „Glorious things are sung of Zion."

Bøn af Biskop E. D. Wolley.

Koret fra Parowan sang: „He died, the Great Redeemer died."

Præsiderende Biskop Edward Hunter sagde, at han en lang Tid havde været talt iblandt de Sidste Dages Hellige. Han henthydede til de gode Gjerninger, som vare blevne udførte ved Folkets Enighed, hvoriblandt Opførelsen af dette skjønne Tempel. Han dvælede ved det store Privilegium, der var tilstaaet ham og enhver trofast Hellig, nemlig at blive en Frelser paa Zions Bjerg. Han omtalte Nødvendigheden af, at vi tjene vor Gud af vort Hjertes hele Styrke. Mindre Tjeneste end denne vilde ikke blive antagen af Himlen. Han glædede sig i det Præstedømme, hvortil han var bleven kaldet, og omendskjøndt han maatte kjæmpe med sin Svaghed, var det dog hans inderlige Attraa at opbygge Guds Zion paa Jorden. Vidnesbyrdet af hans Erfaring var, at Gud var med dette Folk. Hans Attraa var at hengive sig selv og Alt, hvad han ejede, til Guds Værk og Vilje. Han bar Vidnesbyrd om, at Josef Smith var Guds Profet, og Brigham Young hans Efterfølger.

Biskop Wm. B. Preston sagde, at han følte taknemlig for det Privilegium at tilbede i et Guds Tempel. Han havde i tyve Aar søgt at lære at holde sig selv og Alt, hvad han ejede, rede til Opbyggelsen af Guds Rige. Han havde for mange Aar siden indgaaet den Pagt at adlyde Guds Bud, og han søgte endnu stedse at berede sig til at gjøre sin Pligt

i alle Ting. Han bar Vidnesbyrd om, at Jesu Evangelium var Sandhed, og at den Forenede Orden var fra Himlen og aldrig vilde slaa fejl, og dersom vi udførte de Lærdomme og Anvisninger, som vi modtoge, vilde vi opnaa en fuld Frelse baade timelig og aandelig.

Biskop Edwin D. Woolley sagde, at han aldrig saa stærkt som nu havde følt Nødvendigheden af at leve i nøjere Samfund med Gud og vise Lydighed til Guds Raad igjennem hans Tjenere.

Han følte til at anerkjende Guds Haand i Opførelsen af dette hellige Hus i dette øde Land. Han havde vandret i Kirtlands Tempel og havde hjulpet med til Opførelsen og Anvendelsen af Templet i Nauvoo, men han havde aldrig fornemmet den hellige Bevægelse, som gjennemtrængte hans hele Væsen ved at betræde disse hellige Gaarde. Han bar Vidnesbyrd om, at Gud var med sit Folk. Han havde i næsten fyrretyve Aar kjæmpet med sig selv, men følte, at han vilde gaa fra dette Tempel med fornyet Kraft til at overkomme og mere fuldstændig hengive sig selv til Fremrullelsen af den Almægtiges Hensigter. Han sagde, at den blotte Tilværelse af dette Tempel i dette øde Land vilde, ifølge hans Tro, helliggjøre de frastødende Omgivelser, og at Kilder vilde vælde frem i dette tørre Land.

Præsident Young talte til Konferencen om Antagelsen af Templet, Selvopholdelse, etc.

Tolv bleve ved Konferencens Votum føjede til Missionærernes Liste.

Præsident B. Young sagde: „Vi ville slutte denne Konference fra dette Hus til det nye Tabernakel i Salt Lake City, begyndende Kl. 10 Formiddag førstkommende 6te Oktober.

Koret fra St. George sang: „How beautiful upon the mountains.“

Forsamlingen opstod og istemte alle Psalmen: „The spirit of God like a fire is burning.“

Velsignelse af Præsident Brigham som følger: „Gud velsigne Eder. Jeg beder min Fader i Himlen velsigne mine Brødre, de tolv Apostle, Højpræsterne, de Halvfjerdsindstyve, Ældsterne, Præsterne, Lærerne og Diakonerne, og særlig Broder Edward Hunter, den præsiderende Biskop og alle de Biskopper, han præsiderer over. Jeg beder Gud at velsigne Eder, mine Brødre og Søstre, som ere komne her for at give os behagelige Melodier, og jeg føler til at velsigne alle de Gode og Oprigtige af Hjertet over al Jorden, og beder, at de maa annamme Sandheden i deres Hjerter og blive samlede med Israel. Jeg beder min himmelske Fader at skjænke Alt, hvad mine Brødre have bedet om i disse Forsamlinger, og at han vil lade sin Aand hvile paa dette Hus, at hans Engle maa besøge det, og hans Aand hvile paa dem, som skulle komme ind i dette Hus for at arbejde for dem selv eller deres døde Venner, at de maa føle dens Indflydelse. Jeg føler til at velsigne enhver af Eder, og jeg gjør det i Kraft af den Myndighed, som er i mig, og ifølge denne Myndighed velsigner jeg Eder i Jesu Kristi Navn. Amen.

James G. Bleak,
Konferencens Skriver.

De Oprigtiges Fuldkommenhed skal ledsage dem, men de Troløses forvendte Væsen skal ødelægge dem.

Hvad Verden skylder polygamistiske Nationer.

(Fra „Deseret News“.)

(Fortsat.)

Idet de have gjort alt dette under de nævnte Forholde, kunne de sammenligneIsesvis siges at have gjort vel, og at have givet store Løfter for fremtidig Storhed. Men de ere ejheller, som vore Samtidige mene, aldeles blottede for intellectuelle Evner og Dygtighed i Kunst, Videnskab og Industri. Utah havde den første Damp-Presse i Territorierne; trykker de største og efter vor Anskuelse mest interessante Blade imellem Missouri og Sakramento; og har det største Bogtrykkeri imellem Chicago eller St. Louis og San Francisko. Stereotyp og Skriftstøberier findes ligeledes. En Fotograf fra Utah er bleven valgt af Union-Pacifik-Jernbanekomgagniet til at tage Prospekter af de mærkværdigste Punkter paa hin Jernvej, og hans Fotografier ere kjendte og satte Pris paa i Europa. Utah har baade Kunstmalere og Poeter, og har et af de største og smukkeste Theatre i de Forenede Stater. Saltsøstaden er den skjønneste Stad imellem de to Oceaner, og har det største Forsamlingshus for offentlig Gudstjeneste, de største Forsamlinger og det næststørste Orgel i de Forenede Stater, hvilket tillige er forfærdiget hjemme.

Ejheller er Fabrikvæsen og Haandværksdrift bleven forsømt. De bedste Vogne, der nogensinde gik over Sletterne, bygges efter Plan af „Mormonerne“. En „Mormon“ opfandt en af de bedste Vadskemaskiner i Brug. En „Mormon“-Uhrmager har Patenter i denne Industrigren. En „Mormon“-Civilingeniør har amerikanske og britiske Patenter paa Damp-Mine-Pumpværker. Utah har fortrinlige Klæde- og Bomuldsfabrikker og mange andre Slags Fabrikker og betragtes som Hovedet for alle Territorierne, ikke alene i religiøs og social Videnskab, Ager- og Havedyrkning, men ogsaa i Kunst, Fabrikvæsen, og endog Jernbane- og Minearbejder.

Alle disse Ting frembringe den Overbevisning, at med tilstrækkelig Alder og rimelig fornøden Lejlighed vil „Mormon“-Samfundet give en god Fremstilling af sig selv i Kunst, Videnskab, Literatur og kort sagt enhver Retning af menneskelig Intelligents, Sindrighed, Dygtighed og Industri baade i Opfindelse og Udførelse.

„The North British Review“, et af de bedst redigerede Tidsskrifter i Verden, fremstiller følgende interessante statistiske Notitser: Antallet af Kvinder af moden Alder, d. e. over tyve Aars Alderen, som maa forblive ugifte som Følge af det virkelige Misforhold mellem Kjønnene i England og Wales, er mellem 300,000 og 400,000. Antallet af voxne Kvinder, som virkelig ere ugifte, er 1,537,000, hvoraf 1,230,000 ere mellem 20 og 40 Aar. Af alle voxne Kvinder vilde fem Procent naturligt og frivilligt være ugifte; men som en Virkelighed er 27 Procent det. Af Kvinder i Giftealderen, d. e. mellem 20 og 40 Aar i England, ere 48 Procent gifte, 30 Procent ugifte, og 3 Procent ere Enker. Med et Ord, to voxne Kvinder af hver fem ere ugifte.

Skandinaviens Stjerne.

Den 1ste Juni.

Der synes i denne Tid overalt at være en betydelig Bevægelse angaaende det for Verden saa forunderlige og ubegribelige Folk, Mormonerne, og vi ville derfor idag med nogle faa Ord omtale disse forskjellige Rygter og falske, usande og ophidsende Efterretninger, som for Tiden indeholdes i næsten ethvert Dagblad. Der har fra Kirkens Oprettelse og indtil denne Stund cirkuleret mangfoldige forskjellige Rygter, saa overdrevne og latterlige, at de derved i alle tænksomme og fornuftige Menneskers Øjne have gjendrevet sig selv. Vi have aldrig ventet os Andet end Verdens Modstand, og aldrig dens gode Omtale, og det er klart, at vi i vort lille Organ umuligt kunne drøfte og gjendrive alle Usandheder os angaaende, der indeholdes i de talløse Dag- og Ugeblade og Tidsskrifter, medens det er en velbekjendt Kjendsgjerning, hvorpaa vi have havt Erfaringer i den allerseneste Tid, at disses Spalter ere utilgængelige for Enhver, som har et Ord at sige til Fordel for de Sidste-Dages Hellige, det simple Svar og dets Mening er: „Vi kunne ikke optage Deres Artikel, thi den offentlige Mening er imod Eder;" medens enhver Meddelelse, hvor falsk den end er, naar den blot er rettet imod Mormonerne, hilses med Glæde, og jo mere fabelagtig og gyselig desto bedre, den vil da give Avisen forøget Interesse, ligesom de mest spændende Romaner ere de mest søgte. For de faa slette Breve fra dem, som ere forhærdede og sandhedsfornægtende nok til at lyve imod bedre Overbevisning og velkjendte Fakta, hvorom den belæste Del af Folket er blevet underrettet af Hundreder af troværdige Rejsende, saasom Oberst Thomas Kane, Sir D. Wedderburn, etc., etc., kommer der aarlig Tusinder af Breve hertil, indeholdende Tusinder af Dollars til Slægtninges og Venners Udfrielse, fremstillende de Sidste-Dages Helliges sande Forhold og Tilstand i Utah, og talende i de mest rosende Udtryk om Kirkens Ledere og Folket i Almindelighed, som bebor den amerikanske Ørkens Klippebjerges Dale, hvorfra mange Mænd, som i kortere eller længere Tid have opholdt sig i Utah, komme tilbage for at vidne for deres Medmennesker, tidt medtagende deres Brødre og Søstre, Forældre og Børn, naar de vende tilbage til deres Hjem i Bjergenes Dale. Men saadanne Breve eller disse Mænds Vidnesbyrd optages aldrig i Aviserne, thi den Side af Sagen er upopulær. Josef Smith, Profeten, gjorde sig upopulær, medens han endnu var en ung Mand, en Dreng, saasnart han fortalte, at himmelske Sendebud havde besøgt ham, og at Gud var den Samme nu som i tidligere Tidsaldre, at Englene vare de Samme, og Folket viste snart ved deres Handlinger, at ogsaa de vare de Samme som i tidligere Tider, at de med al deres saakaldte Kristendom ikke kunde taale at høre, at Himlen ved Sendebud havde besøgt Jorden og begavet Menneskenes Børn med de samme Velsignelser som i fordums Dage, dette er ikke populært iblandt Menneskene og vil ejheller blive det, førend

Djævelen er bunden, førend den nuværende Generation af de kristne Nationer sover den lange Søvn.

Der er blevet talt meget om Mountain Meeadow Massakren, et Emigranttog, der paa deres Vej til Kalifornien blev overfaldet og myrdet paa et Sted, som kaldes Mountain Meadow. Omtrent hele Verden siger, at dette udførtes af Mormonerne med en af deres Bispper, John D. Lee, i Spidsen og efter Befaling af Kirkens Autoriteter. Lad os derfor betragte nogle af de Kjendsgjerninger, der desangaaende fremstille sig for os. Mountain Meadows ligger omtrent 350 engl. Mile fra Salt Lake City, hvor Kirkens Autoriteter dengang befandt sig. Utah var da meget lidt opdyrket, idet Territoriet kun var ti Aar gammelt. Landet var meget tyndt befolket, med kun ringe Samkvem og Forbindelse mellem de forskjellige Steder, og der fandtes ingen Telegraflinier og Jernbaner, førend mange Aar efter. John D. Lee har aldrig været Bisp, og han blev for mange Aar siden udelukket af Kirken for sin Delagtighed med Indianerne i Massakren. Den simple Fakt er, at det omtalte Emigranttog drog igjennem Utah omtrent paa den Tid, da de Forenede Staters Tropper rykkede frem imod Utah for at tilintetgjøre og uddrive Mormonerne, og det siges, at disse Emigranter opførte sig meget slet, idet de troede, at det nu var ude med Mormonerne, nogle af dem pralede af, at de havde været med til at dræbe Profeten Josef Smith og uddrive de Hellige, desuagtet droge de uhindrede igjennem Settlementerne, idet Mountain Meadows som omtalt ligger 350 engl. Mile fra Salt Lake City; senere siges de at have forgiftet nogle af Indianernes Kilder og ligeledes at have forgiftet døde Dyr, som de vidste, at Indianerne vilde spise, (Ting, som lyde meget naturlige for Enhver, som kjender de kristne Hvides Opførsel mod saavel de amerikanske Indianere som andre Vilde, hvem de have nedskudt og forfulgt som vilde Dyr) dette forbitrede Indianerne og var Skylden til den frygtelige Scene, der er en Gru for det menneskelige Sind at tænke paa, og fuldt saa meget for de fredelskende Sidste-Dages Hellige som Verdens kristne Nationer, der se saa mange Rædselsscener i deres Krige, og som da ikke ere saa følsomme. Det er klarlig fremgaaet af edsvorne, levende Vidners Erklæringer, at Præsident Young Intet havde med denne Affaire at bestille. Dersom Lee havde været i Besiddelse af nogensomhelst mundtlig eller skriftlig Fuldmagt fra Præsident Young, hvad skulde da have hindret ham i at fremkomme dermed i de mange Aar, han har været udelukket af Kirken? Lee har aflagt fire eller fem Bekjendelser, den ene modstridende den anden, og en vis Edwin Gilman i Justitsdepartementet bevidner under Ed, at „Lee blev af de Forenede Staters Advokat lokket til at give Bekjendelse efter Diktat imod Løfte om at erholde fuld Frihed," og at han, Gilman, „var lejet til at gaa imellem de Forenede Staters Advokat og Lee i dette Øjemed." Gilman havde til Løn for sin Tjeneste faaet Løfte om et Embede, hvilket han imidlertid ikke erholdt, hvad der bragte ham til at fremkomme med sit Vidnesbyrd.

James Haslem bevidnede, at han sendtes til Præsident Young med et Budskab i al Hast. Han forlod Cedar City Mandagen den 7de September, 1857, og naaede Salt Lake City den følgende Torsdag. Rejste tilbage samme Dag og naaede Cedar City Søndagen den 11te. Afgav Svaret til Haight, der sagde, at det var for silde. Vidnet bevidnede, at Præsident Young ved hans Afrejse fra Salt Lake City for at vende tilbage sagde til ham: „**Gaa med al Hast, spar ikke paa Heste. Emigran-**

terne maa ikke fortrædiges, om det saa tager hele Iron County for at forhindre det. De maa gaa frit og uforstyrret." (For nogen Tid siden publiceredes i flere amerikanske Blade Kopien af en militær Ordre, der sagdes at være udstedt af Præsident Young, befalende at dræbe Emigranterne. Opfinderne gjorde sig uheldigvis skyldige i en Fejltagelse, som beviste, at Dokumentet var fabrikeret, idet det var dateret syv Maaneder efter, at Massakren fandt Sted.)

Hvorfor, kunde der spørges, er der hengaaet saa lang Tid, inden denne Sag er bleven afgjort? Spørg de Forenede Staters Regjering herom, de udnævne Guvernør, Overdommer og de højeste Retsmyndigheder, og den udøvende Magt ligger i deres Hænder; hvad Grunde de have havt derfor, maa være bedst kjendte for dem selv, men dette vil let indsees af Enhver, som er lidt fortrolig med disse Mænds Embedsførelse i Utah, som veed, at Unionens Regjering i de sidste otte Aar f. Ex. har maattet forflytte eller sætte ud af Embede fem og fyrretyve af de af den selv udnævnte Embedsmænd for partisk og uretfærdig Fremgangsmaade endog paa Dommersædet, thi til Trods for alle Kjendsgjerninger, for mange troværdige Mænds Vidnesbyrd, ere disse Ting blevne udraabte i hele Verden som en Forbrydelse begaaet af Kirken som et Hele, og det har været et stedse velkomment Emne for alle Redaktører, for alle dem, som frygte, at Mormonismen skulde være Sandhed, og derfor stedse søge at finde Noget imod den. Men dette er nu en Umulighed, det er blevet bevist, at det var enkelte Mænd, Fanatikere, som overvandtes af deres Sjæls Fjende, som forglemte de Raad og Lærdomme, der vare blevne dem givne af Kirkens Ledere, af Præsident Brigham Young, og hvis de havde adlydt disse, vilde de aldrig have forøvet disse Ting, der oprøre de menneskelige Følelser, der bevirkede deres Udelukkelse fra Kristi Kirke, og efterlod deres Sjæl i Mørke, og dog har endog John D. Lee, en falden Mand som han var, ikke kunnet fornægte Sandheden i den Grad, at ville vælte Skylden for sin Forbrydelse over paa Præsident Young. Det burde være et Vidnesbyrd for Verden, at alle dem, som have ladet sig overvinde, som have forladt deres Vejs Retfærdighed, og endog dem, som senere ere blevne vore bitre Fjender, have ufravigeligt baaret det Vidnesbyrd, at deres lykkeligste Tid var, da de stode i Kristi Kirke. Jeg har kjendt Præsident Brigham Young og Kirkens ledende Mænd i tyve Aar, jeg bærer mit Vidnesbyrd om, at han er en Menneskeven, at han stedse har raadet Enhver, som har villet lytte til hans Røst, til alt Godt, til Alt, hvad der kunde forædle dem, at han f. Ex., da de Forenede Staters Tropper i 1857 rykkede imod Utah, sagde til Brødrene, at dersom de blot vilde følge hans Raad, da skulde ikke en Draabe Blod blive udgydt. Ofte har han forhindret Vanskeligheder, naar undertiden Nogle tabte Taalmodigheden og ophidsedes af de Uretfærdigheder, der udøvedes imod dem. Jeg bærer dette Vidnesbyrd af personlig Erfaring, og Titusinder af Jordens mest hæderlige Mænd og Kvinder ville bære det samme. Med Mildhed og Kjærlighed har han ledet dette Folk igjennem dets mest prøvende Hændelser, han har stedse opmuntret det til Flid, til Fredsommelighed, til Dyd og Retskaffenhed, og selv sat det følgeværdigste Exempel i sit Liv og Vandel, saa at jeg tvivler paa, at nogen Apostel eller Profet har gjort det bedre, og dersom de kristne Nationer, dersom de, som have søgt at kaste Smuds paa hans Navn, vilde lytte til hans Raad, da vilde Gudsfrygt, Fred og Retfærdighed herske paa Jorden iblandt Menneskene, og

Guds Velsignelser vorde dem tildelte, istedetfor at de hastig stride fremad paa Vejen, som fører i modsat Retning. O. N. Liljenqvist.

Emigrationen.

Til Underretning for disse, som iaar agte at afgaa med første Emigration, ville vi bekjendtgjøre, at den er bestemt at skulle afgaa fra Kjøbenhavn Torsdagen den 21de Juni, og at Priserne for Voxne og Børn ere fastsatte saaledes:

Voxne	275 Kr.	„	Øre
Børn over 5 og under 12 Aar	137 —	50	—
— 1 — 5 —	50 —	20	—
Pattebørn (under 1 Aar)	20 —	„	—

Det maa erindres, at disse Priser kun gjælde for Rejsen fra Kjøbenhavn til Ogden, Utah. Videre Befordring med Banen enten Nord eller Syd i Territoriet maa betales extra. Saaledes koster det fra Ogden til Salt Lake City paa Utah Centralbane omtrent 6 Kroner for Voxne, Børn mellem 5 og 12 Aar det Halve og Børn under 5 Aar rejse frit. Ligeledes gjøres Emigranterne opmærksomme paa, at de under deres Ophold i Kjøbenhavn maa udrede alle dermed forbundne Omkostninger, og maa forsyne sig med Proviant paa Rejsen fra Kjøbenhavn til Liverpool, som medtager 4 a 5 Dage, og fra New York til Ogden, hvortil hver Person behøver omtrent 10 Kroner i kontante Penge. Ligesom de tidligere Aar er det tilladt enhver Voxen (ɔ: Enhver, der er over 12 Aar gammel) at have 90 Pund Bagage, Børn over 5 og under 12 Aar 45 Pund, Børn under 5 Aar ingen fri Bagage. Overvægt betales med 33 Øre pr. Pund, som maa indbetales paa Kontoret, førend Emigrationens Afgang, og vi maa bestemt paalægge Enhver ikke at medtage mere end den tilladte Vægt, undtagen de ere istand til at betale derfor. Kasser og Bagage af enhver Slags maa mærkes tydelig med Maling, idet Ejerens Navn og Bestemmelsessted — enten Ogden eller Salt Lake City — maa staa anført paa enhver større Gjenstand. For Emigranternes egen Bekvemmeligheds Skyld ville vi raade dem til at tage saa lidt Rejsetøj og Rekvisiter med som mulig. En lille Vadsæk til Linned, et Rejsetæppe, en Kurv til Fødemidler, og lidt Bliktøj, saasom to Spisebakker, Kop, Kammerpotte (for Familier), og en Kande eller Dunk til Drikkevand, samt Kniv, Ske og Gaffel, vil omtrent være Alt, hvad de ville behøve, alt Andet bør pakkes i Kufferter, Kasser eller Sække og lægges ind i Bagagevognene. Skulde de Hellige ønske nærmere Besked med Hensyn til Rejsen, bedes de i saa Henseende at henvende sig til deres respektive Konferencepræsidenter, som beredvilligt ville staa dem bi med Raad og Daad. Ligeledes gjøres de Præsiderende opmærksomme paa, at Penge og Navnelister maa være indsendte til Kontoret senest inden den 15de Juni.

Beskikkelse.

Ældste F. Bromander af Kristiania beskikkes til at arbejde i Gøteborg Konference under Præsident J. C. Sandbergs Ledelse.

O. N. Liljenqvist,
Præsident
over den skandinaviske Mission.

Konferencemøde.

Konferencemødet i Kristiania afholdtes efter Bestemmelse den 12te og 13de Maj.

Nærværende vare O. N. Liljenqvist, Præsident for den skandinaviske Mission, J. F. Dorius, omrejsende Ældste i Danmark og Norge, N. M. Petersen, Præsident for Kristiania Konference, og E. M. Larsen, omrejsende Ældste i samme, alle fra Utah, endvidere de forskjellige Forstandere, arbejdende Ældste og Missionærer i Konferencen, samt en Del af de Hellige.

Mødet begyndte den 12te om Aftenen Kl. 8 i det af Menigheden ejede Lokale og aabnedes med Sangen: „Almagts Gud, vi for din Throne," sungen af et velordnet Sangkor under Ledelse af Ældste J. Poulsen, og Bøn etc., hvorefter Præsident N. M. Petersen fremstod og erklærede Konferencen aabnet, og bød Alle et hjerteligt Velkommen. Tiden overlodes derpaa til de forskjellige Forstandere, der afgave deres Rapporter over de Helliges Tilstand og Evangeliets Fremgang, hvilken fremgik at være meget god i Forhold til de vanskelige Omstændigheder, som Forkyndelsen af Evangeliet er forbunden med, mest grundet paa Landets store Udstrækning, og at det paa mange Steder er adskilt i Øer og besværligt at komme til uden at rejse med Baad eller Dampskib, hvilket er forbundet med store Pengeudgifter bestandigt, dog havde Brødrene været omkring og afholdt Forsamlinger og paa anden Maade baaret deres Vidnesbyrd for Folket. Efterat Præsident O. N. Liljenqvist og J. F. Dorius havde talet opmuntrende til Forsamlingen, hævedes Aftenmødet.

Næste Dags Formiddag Kl. 10 fortsattes Konferencen, den statistiske Rapport blev oplæst, hvoraf fremgik, at der siden sidste Konference (afvigte Efteraar) var døbt 58 Sjæle, og at Konferencen, der bestaar af 7 Grene, nemlig Kristiania, Drammen, Frederikstad, Odalen, Arendal, Stavanger og Trondhjem, indbefattende Nordlandet, tæller 312 Medlemmer af Mandkjøn (Præstedømmet iberegnet) og 572 af Kvindekjøn, ialt 884.

Dernæst bleve Kirkens Autoriteter foreslaaede til Opholdelse, hvilket enstemmigt vedtoges. O. N. Liljenqvist, efterfulgt af J. F. Dorius, N. M. Petersen og E. Larsen, talede og fremsatte mange Principer, vedrørende Guds Riges Opbyggelse, henvisende til, hvad der er talet ved Profeterne i Mormons Bog og Biblen angaaende den sidste Tid, Evangeliets Gjengivelse og Tegnene, der skulde gaa forud for Menneskens Søns Tilkommelse. Der blev baaret et stærkt Vidnesbyrd om Præstedømmets Gjengivelse og Kirkens nuværende Autoriteter som Herrens sande Tjenere, og om det Rige, som efter Profeternes Vidnesbyrd ikke skal fordærves, og af hvis Velsignelser vi ere blevne Deltagere, og naar vi nyde det Privilegium at mødes tilsammen og ved Opløftelsen af vore Hænder at tilkjendegive for Herren, at vi modtage Apostle og Profeter, medens Verden enten forkaster dem eller, ved at undlade at opholde dem, viser, at den ikke vil modtage Noget fra Herren, da gjøre vi os derved berettigede til at nyde Herrens Velsignelser. En god Aand gjorde sig gjældende i de tre i Dagens Løb afholdte Forsamlinger, og Mange, baade Hellige og Fremmede, vare tilstede. En almindelig Glæde herskede, og det gode Sangkor bidrog Sit til at gjøre Sammenkomsten til en sand Fest. Det bestemtes at afholde et Præstedømsmøde den følgende Dag, hvorefter Konferencen

sluttedes til ubestemt Tid med Taksigelse af Præs. N. M. Petersen.

Mandag Formiddag Kl. 10 afholdtes et Møde for Brødrene af Præstedømmet; adskillige Forandringer bleve gjorte med Hensyn til de Ældstes Virksomhed i Missionen, gode Raad bleve givne af Zionsbrødrene angaaende de Ældstes Optræden iblandt Folket, der burde være exempelværdig for alle Mennesker, hvorefter Mødet hævedes med den Følelse, at „det er godt, naar Brødre mødes tilsammen."

Den næste Dags, Tirsdag, Aften gav Sangkoret en lille Koncert i Anledning af Konferencen, mange gode Numre bleve afsungne, og især maa fremhæves to smukke Soloer af Søster Agnes Olsen med Pianoakkompagnement, nemlig „Solveigs Sang" af Per Gynt og „I Rosens Duft" af Prinds Gustaf.

Hvis Synd var det?

(Fra „Omaha Western Magazine" — et ikke-mormonsk Blad.)

Mormonbiskoppen John D. Lee (John D. Lee har aldrig været Biskop. Red.) har bødet for sin store Forbrydelse. Lee var ingen almindelig Forbryder, han var en religiøs Enthousiast og ikke en Mand med voldsomme, umenneskelige Naturdrifter. Han begik Mord efter en stor Skala. Han opofrede ubarmhjertigt det lille Barn, den hjælpeløse Invalid og den graahaarede, alderstegne Kvinde, og var dog bekjendt for Velvilje, Foretagelsesaand, stor Tænkekraft og for Hengivenhed til hans religiøse Tro, men han var en forfulgt Mand, og dette var det, der ledede ham til Forbrydelse.

Religiøs Forfølgelse i det nittende Aarhundrede og i det religiøse Amerika er en mærkværdig Kjendsgjerning, thi vor politiske Læresætning siges at mene „uindskrænket Frihed". Desuagtet mente uindskrænket Frihed visselig ikke nogen Slags Frihed for Mormonerne. Det almindelige Kampraab drev dem som Flygtninge ved Nattetid fra deres Hjem og Tempel i Ohio. Atter se vi i Missouri deres Fabrikker tilintetgjorte, deres Landejendomme lagte øde, deres Hellige (de vare Hellige for dem) snigmyrdede, og deres Profet fængslet for Aar anklaget for Forræderi. Anvendt paa Josef Smith var dette en latterlig Anklage, men dette er een, som altid er blevet fundet bekvem, naar religiøse Lederes Fængsling var Formaalet. Tilsidst nødsagede til at forlade Frugterne af Aars Arbejde se vi dem flygtende fra deres Hjem, medens Mord, Vold og Plyndring skrider hen over deres veldyrkede Gaarde og igjennem deres blomstrende Landsbyer. Mænd og Kvinder, Syge og Krøblinger, Oldinger og den Sindssvage, bleve skudte og brændte i deres Hjem i Snesevis.

Paa Missisippis Bredder fjernt fra deres Forfølgere standse de deres Flugt. Atter tilsmiles de af Fred, Held og Lykke, og Nauvoo, en Stad paa 20,000 Indbyggere, opstaar paa deres Befaling. Templer til Gudsdyrkelse opføres, Agre og Frugthaver bugne af Velstand, og dog slumrer en Vulkan under dem; de tilbede ved et fremmed Altar, vise Ærbødighed til en ny Bibel; de have „Sidste-Dages Hellige", og de følge levende Profeters Vejledning og Undervisning. Imod dem kommer den forenede Vægt af alle andre Kirker, adskilte og modstridende indbyrdes, men forenede i Bestræbelsen for at tilintetgjøre de nye Læresætninger. Et Kors-

tog imod dem organiseres af religiøse Fanatikere, men udført af forbryderiske Hobe og uvidende Enthousiaster drives det til Yderligheder, som ikke havde været tiltænkte af Ophavsmændene. Profeterne dræbes, Staden ødelægges, og efter en kort Kamp bliver den sidste Mormon dreven over Vandenes Fader (Missisippi) og paa den vestlige Bred af den store Flod med deres forladte Hjem ligefor deres Øine omkom over tre hundrede Kvinder, Børn og svagelige Folk, og dog vægrede de sig stedse ved at betvivle Sandheden af Aabenbaringerne, der indeholdes i Mormons Bog, og dog satte de stedse Lid til deres levende Profeters Lærdomme. „Lad os gaa udenfor vore Fjenders Rækkeevne," sagde de, og de fordybede sig i de Vildes Land, forat de kunde lade deres endnu mere dødelige og ubarmhjertige Fjender bagved sig. Storme hylede over deres ubeskyttede Hoveder, Kulden sammentrak deres Lemmer, Heden brændte og Tørsten pinte dem. Aarstider kom og gik, forend de udtærede Overlevende naaede den golde Ørken ved Amerikas Døde Hav. Fra Missisippi Floden til Utah, siges der, at Mormonernes Spor kan følges ved de raa Stenhobe, der mærke den amerikanske Profets hengivne Efterfølgeres Grave.

De vare nu paa mexikansk Territorium, og de smigrede sig med, at de her kunde forblive, omgivne af de evige Bjerge, og dersom de blot kunde fravriste Ørkenen tilstrækkelige Fødemidler til dermed at opholde Livet, kunde de leve og dø i Fred. Men Mormonerne vare, uagtet de vare borte, dog ikke forglemte. Broder Jonathan (Tilnavn for de Forenede Stater) bekæmpede og besejrede Mexiko, og efterat have seet Mormonernes Dristighed og Stræbsomhed, tænkte han, at deres Territorium, goldt og øde som det var, maaske engang kunde blive værdifuldt, og saa tog han det og udsendte en militær Expedition for at sikre Lydighed til hans Love. Brigham Young var dengang en pengeløs, men aandrig, ung Leder, og han hørte, at de gamle Fjender af hans Tro vare især med at udsende en Armee for at tilintetgjøre hans Folk. Da kaldte han sine Mænd tilsammen, ordnede dem i Batailloner, og de svore at kæmpe for Friheden ligesom deres Fædre i 1776, og, dersom vi ikke tage fejl, antydede deres Sange Noget af denne Aand:

Nu husk vor Uret fra Missouri,
Og Skjæbnen af skjønne Nauvoo;
Naar ugudelig Fjende staar for Dig,
Staa trofast, staa fast og vær tro.

Ved vore dræbte Martyrer og Venner,
Ved deres Arbejde, Veer og Sorg,
Vi vil kæmpe for vore Hjem og Altarer,
Til vi segne paa blodige Jord.

I det snævre Pas, hvor Weber'en fremruller sine vrede Strømme, standsede Mormonernes Skare de Forenede Staters Tropper, og her modsatte de sig første Gang vor Regjeringsmyndighed. Tilsidst bleve Mormonerne overbeviste om, at Armeen ikke var bestemt til at ødelægge dem og ikke engang var udsendt for at kjæmpe imod dem, saa de trak sig tilbage til Salt Lake, pakkede ind Alt, hvad de ejede, og rejste bort, tagende en sydlig Retning. En forladt Stad ønskedes ikke, og den kommanderende General fulgte Brigham og bevægede ham til at vende tilbage ved at gjøre mange venlige Løfter og anvende megen Overtalelse.

Med omskiftende Held kæmpede Mormonerne med en ufrugtbar Jordbund, graadige Græshopper, vilde Indianere og en fjendtligsindet Kongres, indtil en Sommer en Flok Emigranter betraadte deres Settlementer. Der paastaaes, at de havde Vogne, som engang tilhørte Mormonerne, da de boede i Missouri. Der paastaaes,

at Lederne af Emigrantkompagniet pralede af deres Heltegjerninger ved Mormonernes Uddrivelse fra deres Stat, og det siges, at da de saae, at kunstig Vejledning forvandlede Ørkenen til en Oase, truede de Mormonerne med, at naar de kom til Kalifornien, vilde de bringe en Expedition istand og uddrive dem af Landet. Hvor meget af dette er sandt, vide vi ikke. — Mormonerne vare blevne badede i Blod, og Ingen havde lidt endog en Skygge af retslig Forfølgelse for at have myrdet en Mormon. Hævnen havde raabt højt, men dens Røst var ikke blevet hørt. Josef Smiths Skygge hviskede i deres Øren, ligesom Hamlets Fader til den prindselige Dansker: „Erindrer mig." Mange af deres Sønner, Døtre og Venner vare omkomne paa de triste Prærier, og deres bedste Mænd, deres Fædre og deres Venner vare blevne skudte eller faldne for Kniven. Hverken Alder eller Kjøn var blevet sparet af deres ubarmhjertige Fjender. „Gjør imod Andre, som Du vil, at Andre skulle gjøre mod Dig," blev forglemt. To Generationers Lidelser og Forurettelser opsteg for dem; deres Fjender vare i deres Magt, og skulde de gaa uforstyrrede? Hævn tilbødes (af Indianerne), skulde de afslaa? De glemte Kristi Lærdomme og erindrede kun det mosaiske Lovbud om Øje for Øje og Tand for Tand. De erindrede, hvorledes Josva slog Filisterne og lod Ingen tilbage til at sørge, og derpaa fulgte Blodbadet. Vi ville drage et Dække over den gyselige Scene. Den var skrækkelig, men hvis Synd var det? Vi spore den tilbage og til Trods for almindelig Fordom, vi sige i Ansigtet paa den hele Verdens Folk, vi sige, den var ikke Mormonernes, ikke John D. Lees, ikke Brigham Youngs, lidenskabelige, fejltagende, syndige Dødelige som de ere, men den hviler paa deres Hoveder, som indførte religiøse Forfølgelser i i det republikanske Amerika.

John D. Lee har bødet for sin Forbrydelse; det var retfærdigt og ret, at han skulde, og Retfærdigheden raaber højt for Andre, som deltoge i hin Massakre. Men kast Eders Blik tilbage paa Missouris Prærier, Missisippis Bredder — og opspor Gravene, hvorover ingen venlig Haand har skrevet: „Hævnen er min, og jeg vil betale, siger Herren." Sku tilbage til Mordet paa Josef Smith og hans Venner; se hvorledes de døde med Bønner paa deres Læber; tænk paa de Hundreder, som døde paa Sletterne. Erindrer alt dette, og erindrer tillige, at Mænd nu leve, som prale af, at de hjalp at dræbe Josef Smith og drive Mormonerne fra Illinois.

Erindrer dette, og I ville sige med os, at omendskjøndt vi glæde os over, at en af Mountain Meadow Morderne omsider er blevet domfældt af en Mormon Jury, førend et andet Ord siges om Mountain Meadow, skulde vi anklage og afstraffe de fanatiske, blinde Skinhellige, der lærte Mormonerne, hvorledes at myrde, og som gjorde det muligt for dem at holde i Ære en talrig Skare af Martyrer.

Regnfaldet i Utah. Dr. Benedict af New York Universitet beretter, at Mormonerne tro, at Regnfaldet i Utah er tiltaget siden deres Opdyrkning af Territoriet, og dette synes at støttes heraf, at medens tidligere tre Galloner Vand fra Saltsøen (en Gallon er omtrent 4 Potter) ved Fordampning producerede en Gallon Salt, udfordrer det nu fire Galloner Vand for at producere det samme Kvantum.

Statistisk Rapport

over

Jesu Kristi Kirke af Sidste-Dages Hellige i Skandinavien.

For Halvaaret 1877.

Konferencer.	Grene	Høipræster	Af de Halvfjerds	Ældster	Præster	Lærere	Diakoner	Medlemmer	Totalsum	Døbte	Udelukte	Emigrerede	Døde	Opholdssted ubekjendt
Danmark.														
Kjøbenhavn	6	3	3	69	39	29	20	754	917	78	30		7	
Aarhus . . .	5		4	59	23	53	9	704	852	157	19	2	3	
Aalborg . . .	4		2	52	19	15	11	498	597	100	19			
	15	3	9	180	81	97	40	1956	2365	336	68	2	10	
Norge.														
Kristiania . .	7	1	2	84	24	34	11	726	882	54	6	2	6	
Sverig.														
Stockholm . .	10		3	76	31	20	9	649	788	64	20		8	
Gøteborg . .	9		3	42	25	13	12	374	469	34	18		4	6
Skaane . . .	6		2	34	13	8	3	339	399	49	10	2	4	
	25		8	152	69	41	24	1362	1656	147	48	2	16	6
Island . . .	1			3	2	1		9	15	2	2	1		
Summa . . .	48	4	19	419	176	173	75	4053	4919	538	124	7	32	6

Indhold.

Kjøbenhavn.

Udgivet og forlagt af O. N. Liljenqvist,

Lorentzensgade 14, 1ste Sal.

Trykt hos F. E. Bording.